

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

De hominis defectibus quos assumpsit Christus. A. B. C.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

* alias Beda
 Luc. i. cap.
 Beda ia ha-
 bat hom. in
 festo annu-
 ciationis
 qua est 17.
 de sanctis
 hiemalib.
 Et glossa or.
 ad 1. Luca
 tribuit
 Beda & sm.
 hic erit ma-
 gnus.

Sed si illa anima non habet tantam potentiam
 quantam & Deus, nec homo assumptus tantam po-
 tentiam quantam & Deus, quomodo ergo intelli-
 gitur illud Ambrosii super Luc. ubi Angelus de nasci-
 turo filio virginis ait. Hic erit magnus, & filius al-
 tissimi vocabitur? Non ideo, inquit, erit magnus,
 quod ante partum virginis magnus non fuerit, sed
 quia potentiam quam Dei filius naturaliter habet, homo
 erat ex tempore accepturus, ut una sit persona ho-
 mo & Deus. Ecce aperte dicit, quod homo erat ex
 tempore accepturus, ut una sit persona homo &
 Deus. Ecce aperte dicit, quod homo erat accepturus
 ex tempore potentiam, quam Dei filius habuit na-
 turaliter. Sed si homo accepturus erat illam pote-
 ntiam: ergo vel persona, vel natura hominis. Sed per-
 sona non, quia semper habuit & habet: ergo natu-
 ra. Si natura: ergo anima. Nam de carne constat quod
 accipere non posset. Ad quod dicitur magis, illud esse acci-
 piendum de persona, sed non in quantum est Dei, imo
 in quantum est persona hominis. Una est enim persona
 Dei & hominis, filii Dei, & filii hominis, qui in quan-
 tum Dei persona est, semper & naturaliter omnipoten-
 tiam habuit: sed in quantum est hominis, non
 semper fuit. Illa ergo persona quam semper fuerat Dei,
 futura erat hominis persona: & secundum hoc quod
 futura erat hominis persona, acceptura erat ex tem-
 pore potentiam, quam naturaliter & semper ha-
 buerat in quantum Dei persona. Secundum hanc
 distinctionem illud, & similia sane possunt accipi.
 Que distinctio, in pluribus questionum articulis est
 necessaria, aduersus quorundam perplexam ver-
 bositatem. Sed cum de rebus constat, in verbis fru-
 stra habetur controuersia.

DE HOMINIS DEFECTIBVS QUOS ASSUMPSIT
 Christus in humana
 natura.

DIS-

Illud quoque prætermittendum non est, quod Dei Filius naturam hominis accepit passibilem, animam passibilem & carnem passibilem & mortalem, Vt enim probaretur verum corpus habere, suscepit defectus corporis, famē, sitim, & huiusmodi. Et vt veram animam probaretur habere, suscepit defectus animæ, scilicet tristitiam, timorem, dolorem, & huiusmodi. Omnis autem sensus, animæ est. Nō enim caro sentit, sed anima, vtens corpore velut instrumento. Vnde Aug. super Genes. in lib. 12. Non corpus sentit, sed anima per corpus: quo velut nuncio vtitur ad confirmandum in se ipsa, quod extrinsecus nunciatur. Sicut ergo anima quod foris est, per corpus tanquam per instrumentum videt vel audit, ita etiā per corpus quædam sentit mala, quæ sine corpore non sentiret, vt famem, & sitim, & huiusmodi. Vnde non immerito defectus corporis dicuntur. quædam autem nō per corpus, immō etiam sine corpore sentit, vt est timor, & huiusmodi. Sentit ergo anima dolores, sed quosdam per instrumentum corporis, quosdā vero non. Suscepit autē Christus, sicut veram naturam hominis, ita & veros defectus hominis, sed non omnes. Assumpsit enim defectus pænæ, sed nō culpæ: nec tamen omnes defectus pænæ, sed eos omnes quos homini eum assumere expediebat, & suæ dignitati non derogabat, Sicut enim propter hominem homo factus est, ita propter eum hominis defectus suscepit. suscepit enim de nostro, vt de suo nobis tribueret, vt nostrum tolleret defectum. Suscepit enim nostram vetustatem, vt suā nobis infunderet nouitatem. Simplam ille accepit verustatem, id est, pænæ, vt nostram duplam consumeret, id est, pænæ & culpæ.

Qualiter accipiendum sit illud quod ait Leo Papa. B

Tradit auctoritas, quod Dominus noster in se *Heb. 4. 6a*

Oo

susce-

*Quomodo
verbi incar-
natio ordi-
natur ad
nostram re-
demptionem
quātum ad
defectum
passibilita-
tis in gene-
rali.*

*Cap. 24. ad
medium de
genes. ad
literam.
Tom. 3.*

suscepit omnia infirmitatis nostræ, præter peccatum. quod nisi accipiatur de illis tantum que cum sumere pro nobis oportuit nec dedecuit, falsum esse probatur. Non enim assumplit ignorantiam aliquam, cum sit ignorantia quædam quæ defectus est nec peccatum est, scilicet ignorantia inuincibilis. nam inuincibilis peccatum est, si tamen de his est, quæ nobis expedit scire. Sunt enim quædam quorum scientia non affert, vel ignorantia non impedit salutem, & fortè talium rerum ignorantia defectus non est. Constat autem in nobis esse ignorantiam atque difficultatem volendi vel faciendi bonum, quæ ad miseriam nostram pertinent. Vnde Aug. in li. 3. de libero arbit. Approbare, inquit, falsa pro veris, ut erret inuitus & resistente atque torquente dolore carnalis vinculi non posse à libidinosis operibus temperare, non est natura instituti hominis, sed pœna damnati. Ex qua miseria peccantibus iustissimè inflicta, liberat Dei gratia: quia sponte homo libero arbitrio cadere potuit; non etiam surgere, ad quam miseriam pertinet ignorantia & difficultas, quæ patitur omnis homo ab exordio natiuitatis suæ nec ab isto malo quisquæ, nisi gratia Dei liberatur. Ecce euidenter dicit hic Aug. ignorantiam qua quis inuitus falsa pro veris approbat, & difficultatē qua non potest se temperare à malo, ad miseriam nostram pertinere, & pœnam esse hominis. Hæc autem Christus non habuit. Non ergo accepit omnes defectus nostræ infirmitatis præter peccatum.

Quod ignorantia talis & difficultas non sit peccatum. C

Sed fortè aliquis dicet illa esse peccatum. Cui obuiat illud quod Aug. tradere videtur, hoc scilicet, Deum inculpabiliter ante peccatum in exordio conditionis homini potuisse induere, ut essent ei naturalia, ita in I. retract. inquit, ignorantia & difficultas etiam si essent hominis primordia naturalia, nec sic esset culpandus Deus, sed laudandus, Sed

si hæc

*Aug. ca. 97.
in medio li-
bro de natu-
ra & gra-
tia, to. 7.*

*Aug. in fin.
lib. 5. de lib.
arb. ca. 10.*

si hæc
nunqu
vel pœ
cum e
Ob h
pœna
fuit h
defect
quam
& ad t
simul
fuit e
clinare
stros s
conuen
enim p
quibus
habuit
tino r
quod v
vel ab
erigen
ctus n
nis vol
ctus si
peccat
Apost.
catum
bet in
habuit
& natu
ration
infirm
sine or
culpa e
Auctori
dolore.

si hęc homo in primordio naturaliter habuisset, nunquid essent in eo defectus & pœnæ? Si defectus vel pœna ei indita fuisset ante peccatum, iniuste cum eo agi videretur, si ante culpā sentiret pœnā. Ob hoc sane dicimus illa non fuisse defectus vel pœnas, si naturaliter homini in fuissent: sicut non fuit homini ante peccatū, nondū gratiam adeptō defectus siue pœna, non posse proficere. Sed postquam gratiam recepit, per quam proficere potuit & ad tempus profecit, eam mōq; culpa sua post amisit, simulq; proficiendi facultatem perdidit, defectus fuit ei & pœna non posse proficere, sc. malum declinare & bonum facere. Omnes ergo defectus nostros suscepit Christus præter peccatum, quos ei conueniebat suscipere, & nobis expediebat. Sunt enim plura ægritudinū genera & corporis vitia, à quibus omninō immunis extitit. Quos n. defectus habuit, vel ad ostensionem veræ humanitatis, vt timorē & tristitiam: vel ad impletionē operis ad quod venerat, vt passibilitatem & mortalitatem: vel ab immortalitatis desperationē spē nostram erigendam, vt mortē, suscepit. Hos autem defectus non cōditionis suę necessitate, sed miserationis voluntate suscepit. Veros quidem habuit defectus sicut & nos, sed non eadem ex causa. Nos n. ex peccato originali hos defectus contrahimus, sicut Apost. insinuat dicens, Corpus quidem ppter peccatum mortuum est, i. necessitatem moriendi habet in se. Christus autem nō ex peccato huiusmodi habuit defectus, quia sine peccato est conceptus, & natus, & in terris conuersatus. Sed ex sola miserationis voluntate de nostro in se trāstulit veram infirmitatem, sicut accepit veram carnem: quam sine omni infirmitate assumere potuit, sicut absq; culpa eandem suscepit.

Auctoritatibus probat Christum secundum hominem vere dolores sensisse & timuisse contra quosdam hos negantes. D

Qo z

Sed

Quod sola
voluntate
hos defectus
suscepit, non
necessitate
conditionis
Rom. 8. 6